SORIN DINCO - MURREALISTUL 3

Cora era departe de a afla toate acestea. Unde este unchiul Bertholdt?

Atunci autorul deschise mapa cu manuscrisul si scrise: personajul scrie ca autorul scrie ca personajul deschide manuscrisul cu mapa si scrie ca autorul pune personajul sa scrie; autorul pune oglinda aici si vede - vede si aici oglinda pune autorul; scrie ca... si manuscrisul cu mapa deschise autorul atunci. Dar Berty se nascu cînd Adam se scufunda sa dea nume la pesti. Plus virgule, caci cine puse oglinda în drum, ala a fost unchiul Bertholdt, despre care Cora cea mistificata nu citise în ziare ca se sinucisese într-o dupa-amiaza de august, sub un nuc batrîn cît batrînetea si cu memoria buna, atîrnîndu-si un cablu de antena ca lat.

Sau poate ca unchiul B. se afla în trenul de Constanta-Iasi, la clasa întîi, citind Kurt Weissel, vesel.

Albastrelele astea frumos rînduite îmi amintesc de profesorul de matematica din gimnaziu (un "ex" care a intrat de mult in citat). Întotdeauna îsi începea orele de fractii, ecuatii si inecuatii, triunghiuri si elipse, cercuri si eclipse (ore infernale de trigonometrie pentru mintea mea bigonoma), cu o poanta sau doua. Era, cred, un cinism în a cîstiga încrederea elevilor: îi amuza la început, îi punea chiar pe burta de rîs, ca apoi restul orei sa fie un calvar, întelegi?

Era aproape de miezul noptii si mîinile îmi tremurau spasmodic, fumam în fata ferestrei de pe palier, doua fete iesisera de la dus ducînd dupa ele o dihanie de mîta alba si cu pete negre în jurul ochilor. Rîdeau scandalos si strigau la ora aceea: mizerabilo. Probabil ca mîta era a unui personaj din Mizerabilii hugolieni si, cum vegetase prea mult în tesaturile alea, se molipsise si ea de mizerabilitate. N-aveam veioza. Si nici vreun motiv sa ma contaminez de la cele doua domnisoare care strigau mizerabilo, mizerabilo, carînd mîta. Sa nu rîzi, te rog... Ce vroiam sa-ti zic... stii, trebuie sa cunosti starea asta, uneori, cînd îmi aprind o tigare, personalitatea mea, sa nu uiti, în conditie lichida, se transfera tigarii, tigarea se transfera fumului, fumul trece în atmosfera si atmosfera este un alt fel de aer. Fumam. Fumam pe scara de incendiu din magazinul Tomis, cautam tiganusul acela de la Telefoane, îmi furase toti banii si nu mai aveam cu ce pleca la Cora. Asta nu suferea de nimic congenital, dar poseda o arta a schilodirii, încît daca i se cerea sa se faca armonica, armonica era. Se retragea pe scara de incendiu pentru un relache, stii? culisele lui, unde se odihnea antract. De data asta nu era acolo, nu lucrase deloc în ziua aceea, îsi luase liber cîteva zile, îmi adauga ruletista.

Am socotit c-ar fi mai bine sa plec la Bucuresti, sa ma întîlnesc cu un prieten mai vechi decît manuscrisul asta, un tip de la jurnalistica, pe care am planuit odata sa-l ucid, sa-l scriptucid într-o proza scurta. Ma apucase un dor inexplicabil sau mai bine scris, inefabil de Irina, ori, nu stiam unde sta Irina, pe cînd prietenul acesta cunostea cîte ceva despre ea, locuia în acelasi Bucuresti, respirasera inevitabil acelasi aer. Asadar, nu vad ce m-ar împiedica sa ma instalez chiar în rîndul acesta pe un scaun de clasa a doua la acceleratul Constanta-Iasi, sa o vizitez întîi pe Cora, sa o întreb unde este unchiul Bertholdt, poate ea stie, poate ea vorbeste coerent, poate ea ma recunoaste si nu se inhiba în fata textului, încheie Mircea pagina la masina de scris.

... prin centrele concentrice prin care vedea el viata. si se apleca peste pervazul ferestrei sa elibereze fumul. În camera se dactilografia textul. Camera poate fi si obscura. City limits, cu farul si portul în extrema estica. Îsi roti privirea pe deasupra cladirilor, apoi o coborî pe aleea dintre blocuri, unde mai era înca lume strînsa lînga tarabe. Observa ca în preajma uneia cîtiva tigani turci formasera un cerc, probabil contabilizînd situatia vînzarilor din ziua aceea de sîmbata. Cineva, aici, sus, va uraste. Cea mai batrîna femeie, comersanta mixta, era asezata pe un scaun, vînduse scaune, si-si oprise unul si pentru ea. Scaune pliante. El urmari miscarile de pe alee toata dupa-amiaza. De la femeie, în stînga si în dreapta, se roteau niste barbati cu femei lînga ei. Cercul era sau nu întrerupt de cîte un copil nehotarît, intrînd sau iesind din el. Lînga cofetarie se opri un tip gras îmbracat într-un sacou rosu cauciucat, cu blugii soiosi si rosii. Privi înauntru prin vitrina încarcata de reclame, si-si scutura chica încaruntita. Putin

enervat pasi în cofetarie. Îsi îndrepta din nou atentia asupra grupului de tigani. Veneau alte persoane si, tacit interesate, se înscriau în cerc. Discutau, gesticulau. De la fereastra lui Mircea, lumea se deschidea în fata lui altfel, îsi aminti el, de exemplu, asta vara semana cu Parisul din filmul dedicat lui Cioran. Daca l-ai fi citit pe Cioran, sigur intrînd în acea cofetarie sau rezervîndu-ti un loc pe terasa te-ai fi imaginat în Paris, turnul de la Posta mare ar fi adus a Turnul Eiffel, caci de la fereastra lui Mircea îti puteai permite rusinos sa te amesteci vizual în apartamentele blocului de alaturi, o cladire de patru etaje lipita de una mai veche, cu mansarde si geamuri negre. Într-una din mansarde îsi scria tratatul de descompunere Cioran. L-a vazut odata schimbîndu-se într-o oglinda mare, asezata lînga fereastra. Într-o seara, asistînd la acel ritual al schimbarii în oglinda (Cioran obisnuia sa se strîmbe în ea), era cît pe ce sa pice prada propriei indiscretii. O carte cu coperti curcubeice zacea abandonata pe ladita-studio a oglinzii. Cioran se machiase, se pudrase, îsi pusese pe cap o peruca blonda, cîrliontata, si-si trase o fusta peste sort. În timp ce-si lustruia pantofii fluierînd o bucata din Bach, el se apleca mai mult în afara sa descifreze titlul cartii: "La litterature du XX-eme siecle". Asta era. Cioran îsi proba tocurile cui jonglîndu-si gleznele si periindu-si peruca. El se retrase precaut în camera si lasa perdeaua sa acopere deschizatura geamului. Fu atras iar de mansarda. Cartea de pe studio era de fapt o oglinda mai mica pe care Cioran si-o duse la spate si, îndoindu-si capul din gît, îsi cerceta ceafa, bordura tunsorii. În acelasi bloc, la scara A, statea un alt prieten de-al lui, Costi; un tip care îsi vînduse biblioteca pe un pret de nimic. Locuia tot la etajul sapte, si de la balconul lui, cu o orientare identica, nu se vedea Parisul. De la Costi, ei urmareau un strip-tease în apartamentul unei colege de-a lui, de la litere. Asta, aproape în fiecare seara, se dezbraca la pielea goala, omitînd intentionat sa lase jaluzelele. Se plimba agitat prin camera, sau facea exercitii de aerobica. Ei o studiau comentîndu-i gimnastica excitanta, stravezie. Cum o cheama? si Costi îi raspunse ca Manu. E blonda sau vopsita? E vopsita în blond. Si se extaziau încordati, acolo, în genunchi si cu ochii deasupra balustradei balconului. Manu disparea putin timp din camera ca sa se întoarca cu un tip la fel de dezbracat, care însa stingea lumina. Apoi ei doi vorbeau despre femei, la etajul sapte, în balcon, femei cu vodka si tigari pe terminate. El chiar o întîlni pe Manu într-o zi, în casa scarilor de la Mircea. Nu functiona liftul de la A si o lua pe la Mircea, pe bloc. Ea mergea tot în scara A si cînd ajunsera pe bloc, fiind în urma ei, o brusca tragînd-o de par. Tipa, si el se scuza glumind: am crezut ca ai peruca si am vrut sa te sperii. Da ? n-am ce zice ! si mari pasul.

"Bat si astea ?" Da, sigur. Tipul iesi din cofetarie si-si dadu capul pe spate. Stranuta. Îl descoperi la fereastra. Vru sa se retraga, dar nu se simti vinovat fata de cel cu sacoul rosu si buchetul de crizanteme. Mircea, a venit toamna? "Hai, ba, spune, bat si astea ?" Scrie în text ? "Da." Bine, atunci de ce mai întrebi ? "Pai sînt niste tîmpenii." Da? atunci bate si niste tîmpenii: cad frunzele, copacii au îmbatrînit, ploua, e trist, voi cadea în vid de la fereastra - a venit toamna cam tîrziu; statea la coada timpului pen'ca nu capatase permis de trecere, întelegi ? N-avea viza de flotant. Unde am ajuns? "La la la unde unde unde ai ai ai ajuns ajuns ajuns. Cît mai cît mai cît mai este este a fost ? Unele inele sunt din foc, altele sunt din pamînt. Focul este rece. Tigarea era aprinsa. Continua. Ce? Ma îndoiesc de existenta aparentei, tipii aia de jos fac politica, vremurile merg pe trotinete, se apleca mult înafara si picioarele i se înmuiasera, tremura, fata i se înrosise, îl ardea, îl lesina. Trupul i se prabusi însa lînga calorifer, în camera obscura. Picioarele grele îl furasera mortii. Se facea ca se catarase pe bloc si pasea pe marginea de tabla a acoperisului. Manu, blonda, striga: n-am peruca - sîc sîc sîc ! si-si lovea un pumn de celalalt, pumnareta pumnariia un pumn si zi mersi... Se clatina în exterior si în interior si se rasturna din pat. Cît e ceasul? Doua trei cuvinte se înfruptau dintr-un borcan de opt sute de castraveti murati, mirîndu-se daca de la lectura ti se poate face greata. Grand se îndoi de aceasta posibilitate, pe cînd Enui starui ca da, este adevarat asa ca o prajitura, nu ? - servita în cantitati industriale e înselatoare. Grand riposta: ba da, ba nu, am sa-ti fac un hai-ku: somnul e portionat, moartea e pe îndestulate, el ridica acele doua trei cuvinte

si le închise într-un pachet cartonat de tigari. Horea. Horea nu. Horea nu se. Horea nu se trezise. Horea nu se trezise înca.

M-am oprit la barul din gara sa-mi cumpar un sandwich si sa beau o cola. Tiganusul era la jocuri mecanice, dar eu vedeam în lichidul din sticla, vedeam clar cum Horea, prietenul din Bucuresti, rîde la mine, îmi face semn sa ma apropii, are un reportofon în mîna si-mi cere sa vorbesc spre beculetul rosu. Eu ridic sticla de pe masa si Horea dispare. Aud ca trenul de Iasi va pleca peste cinci minute si alerg sa ma urc în el. În compartimentul meu e doar o doamna cu o verigheta groasa si lata, la mîna cu care rasfoieste un roman. Încerc sa descopar despre ce carte este vorba, dar o tine pe genunchi si nu pot observa nimic, decît un scris de tipar si culorile editurii Univers, serie noua. La o manevra brusca a trenului dibuiesc într-un colt emblema colectiei Fowles si inventariez în gînd. Pe o taraba, în piata Garii bocea între coperti Iubita Locotenentului Francez si încerc sa ma asigur ca despre aceasta este vorba. La modul cel mai ciudat, zici, conductorul de tren îmi înmîna o fisa biografica a madamei, citesc despre ea: iubita unui locotenent moldovean, îsi înseala barbatul cu locotenentul asta de garnizoana, interesant, nu? în timp ce sotul ei este plecat peste ocean (olandezul zburator îl invidiaza). Nu, nu cred în ceea ce citesc, dar citesc. Îmi permit riscul de a oferi doamnei acea fisa.

- Poftiti?

- Ce roman este? o întreb eu, rotunjindu-mi palmele în aer.

- Colectionarul. E speriata de întrebarea mea pusa fara introducerea aferenta. Realizez reactia ei si ma scuz. Femeia pare încurcata de propria-i manifestare, îmi zîmbeste îngaduitor, îmi arata copertile cartii, apoi îsi schimba pozitia pe bancheta, un gest inutil deoarece nu-si schimba nici o pozitie, ci doar îsi trage mai spre genunchi fusta semi.

- Va cunosc de undeva? Tresare si ma fixeaza o clipa, apoi priveste la fel de speriata în jur si zîmbeste mai scurt decît prima data. Deschide gura, renunta, rasufla adînc, îsi umple pieptul lipsit de modestie, îsi redeschide gura. Vad pe partea de sus, în stînga, un canin de aur. Nu, nu o cunosc. E prima femeie cu canin de aur care rasufla adînc si citeste Colectionarul.

- Ma cheama Cora, daca asta va spune ceva... dar ma informa cu aerul ca n-ar fi cam nimic de spus, iar sansele mele de a cunoaste un astfel de nume n-ar cam exista.

O, da, Doamna cu canin de aur, numele îmi spune o groaza de lucruri, din fericire...

- Nu, am întrebat doar. Se poate sa va cunosc dupa ... fizionomie, poate, dar nu dupa nume. Cora! da, un nume, cum sa va spun, un nume fru...nu, de-a dreptul frumos. Nu stiam ca exista si un astfel de nume.

În timp ce-i raspundeam ea-si facu semn la carte si o aseza lînga ea, pe bancheta. Înteleg ca i-a venit chef de vorba, îmi retrag privirile de la ea si ratacesc cu ele pe fereastra, afara. Ma caut de tigari si ma transfer pe hol. Cu cîteva masuri în urma mea, apare si ea pe coridor si-mi cere politicos, mi se pare ridicol de politicos, un foc. Zaresc cum dintr-un capat al holului se îndreapta spre noi tiganusul cu un teanc de ziare pe brat. Cînd ajunge în dreptul nostru, îl apuc de brat si ma postez în fata lui: acu stiu bine care-i chestia! i-am tipat strîngîndu-i puternic bratul liber. Mi s-a jucat o farsa, acolo! tu esti tipul de la telefoane!

- D-le, da-mi drumul ca ma doare. Daca nu-mi dai, sa stii ca tip, trag semnalul!

Tu sa-mi dai banii înapoi, urlam eu, toti banii! ce crezi ca nu te-am recunoscut? esti tipul de la Posta, care mi-a bagat mîna în buzunar în timp ce ma certam cu centralista!

- D-le, vrei ziare; uite, ia! asta cu titlul rosu ie doua sute cincizeci, asta cu titlul normal numa o suta sapt`si cinci si asta cu titluri mai multe, crime si pedepse, asta e doua sute. Vrei, cumperi; nu vrei, da-mi drumul sa plec.

Esti un cretin ! fac ceva pe ziarele tale, îmi tai unghiile pe ziarele tale, îmi împachetez ceva în ziarele tale!

- Domnu', aveti vreo treaba cu copilu?

- Poftim ? A, nu, mi s-a parut ca îl cunosc...dar m-am înselat.

I-am facut loc pustiului sa treaca, însa lovind femeia cu cotul peste sîn. Într-un fel jenata de aceasta atingere, deveni stîngace în gesturi si scapa tigarea dintre degete, lucru ce produse putina agitatie între noi si vrui sa ma aplec dupa tigare; gest stîngaci de altfel, asa ca ma îndreptai din sale la fel de repede, lovind-o iar. Aceeasi intentie cred ca o avusese si ea, caci, în timp ce eu o lovisem, ea era aplecata spre mine. Sînul ei, nesutienizat, atîrna ca o aceoaie, stii ce-i aia, nu ? Nu balangani, asa, dar fu ilar sa o tot bosolesc în felul asta, masochisto-accidental. Rîsei, necerîndu-i scuze ridicole. Ea chiar izbucni în rîs, într-un hohot nervos care-mi oferi ocazia sa-i descopar si celalalt dinte, din argint, o masea camuflata de caninul de aur. Zîmbii sa o acompaniez.

- Mai aveti vreo tigare? i-am dat o tigare si, rîzînd, si-o aprinse de la a mea cu un aer barbatesc, pufaind zgomotos.

Draga doamna, esti ridicola si mirosi de la telefoane a transpiratie. Ea deschise cartea si copertile învaluira în întuneric compartimentul, în timp ce treceam pe sub tunelul de dinaintea Fetestiului.

În statie, am coborît sa-mi cumpar tigari si sa beau apa. Dar în Fetesti ningea si în Fetesti era iarna. Iarna Irina invoca trecutul nostru ca sa ma conjure pentru înca o încercare, zicea ea, sa luam totul de la zero, se ruga ea aprinzîndu-si tigare de la tigare, iar noi ne ascunseseram într-un tren tras pe o linie moarta, fara metaforizari murise linia aia, si Irina iradia iubire rugîndu-se pentru iubire acolo, într-un compartiment rece si gol, nemetaforizat de rece si gol, lucrurile erau sincere cu noi pe atunci, si vorbea cu numele meu pronuntîndu-l de zeci si zeci de ori, caci Irina nu mai învatase cuvinte ci doar nume si notiuni. La Fetesti era noapte, ninsese si vîntul spulberase zapada, îmbracînd sinele cu ea într-un fel care îmi sugera o comparatie cu un urias care trecuse pe acolo, lasînd dîre de faina în urma sa pentru a-si recunoaste calea la întoarcere. Mai stii, poate pe Irina o adusese în gara de la Tulcea un astfel de urias, care însa nu se mai întorsese din drumul sau. Noi, astia marunti, ne întoarcem, nu?

Atunci abordai o atitudine serioasa si ma interesai de trenul spre capitala. Trebuia sa soseasca imediat. Am considerat ca daca îmi cumparam bilet însemna sa ma abonez la o ruta pe care anterior o alesesem deliberat, ceea ce, nu ? ar fi o contradictie de genul celei sugerate de o colega, zice ea, eu cred ca doctrina si simbolism sînt doi termeni care se resping reciproc. Ma oprisem pe scarile vagonului, în timp ce acceleratul accelera la iesirea din orasel. Drumurile, în ultima vreme, duceau toate în capitala. LONDRA- PARIS- BERLIN- ZÎMBETE ÎN NEW YORK. Eu, un tip din Tîrgu Frumos, generatia asta care s-a grabit sa-si cumpere "Dragostea". Mircea Cartarescu era moartea mea prin clasa a unsprezecea, o expresie teribila: sînt mort dupa Mircea Cartarescu! Mircea Cartarescu este moartea mea ! Da, da, totul e sa o evit, în masura în care moartea asta teribila se poate eluda instantaneu si consumativ. Un moment am simtit nevoia, nu? sa sar de pe scari, sa plonjez cu doua-trei straturi mai jos, în metametica, acolo unde scrisesem eu odata ca singurele rani din metacarnatia noastra sînt iluziile pierdute, si Nietzsche si Llosa si chiar Cristian Popescu ar fi plîns dupa mine, pe terasamentul celeilalte linii, dar si asa cadeam într-o contradictie. Sau sa ma congelez, în tentativa unei viitoare generatii de a ma reconsidera. Singurul meu motiv de a retrai era ca nu facusem cunostinta cu Doamna al carei canin era din aur. Vroiam deci sa ma întorc în compartimentul acela numai pentru a afla acest amanunt, spre a înlatura orice încriminare de ignoranta. Mi-am vazut atunci scheletul care scurtcircuita liniile electrice de la care se alimenta locomotiva, craniul plin de sampanie si falangele membrelor fumîndu-ma între ele. Grusenka fusese o cocota popotareasca pe lînga firul de crizantema de care atîrnam eu atunci. Hai, întelege, trebuie neaparat sa-l gasesc pe unchiul Bertholdt. Am urcat scarile si, încurcat de acceleratia acceleratului, ma strecuram pe coridor în cautarea unui loc liber în metaspatiu. Caci nu micromirarea mi-a fost cînd într-un compartiment o revazui pe Doamna cu canin de aur, discutînd cu un preot, un domn batrîior, care pazea între picioare stiinta lui Guillaume rezumata la o geanta din piele de porc castrat. Iubita Locotenentului Moldovean de

Garnizoana pipa dintr-un port-tigaret spiralat si lung cît propria-i observatie. Intru si dau buna-noaptea, buna ziua sau timpul în care se petrece actiunea, la urma urmei o formalitate pe care au tot batut moneda clasicistii, dar aceasta ma priveste contrariata de politetea mea în avans.

- Permiteti sa stau lînga dumneavoastra, stimata doamna cu premolarii de aur...

- Va rog frumos, e ocupat.

- Vai, dar e o scuza minora, doamna, cautati o scuza majora daca tot vreti sa ma respingeti. Nu zaresc nici un alt bagaj aici, deci sînteti de-a dreptul singura.

- Cu domnul preot, daca nu va suparati.

- A, nu, nu ma supar ca sînteti cu domnul unchi Bertholdt.

- Nu sînt unchiul BERTHOLDT, sînt Unchiul BERTRAM si locuiesc pe Kurt Weissel.

- Ce coincidenta, Kurt Weissel! Probabil numarul opt?

- Exact!

- Extraordinar! Nu se poate! Eu nu locuiesc acolo si nici n-am de gînd sa împart compartimentul cu voi. stiti, oamenii lui Dumnezeu au aripi, zboara. Preotul de la mine din localitate, în timpul slujbei dadea din brate si parea ca fîlfîie din aripi, iar toata lumea din biserica era încredintata ca zboara.

- Ma rog...

- Pai chiar va rog sa va rugati si chiar sa zburati. Zburati!

- Domnule, e nevoie sa chem conductorul sau sa trag semnalul? se înfurie doamna cu canini din premolari.

- Ah, dar ce-aveti toti, mai, cu trasul semnalului? Daca tragi semnalul vine conductorul pentru ca se opreste textul si se întreaba conductorul de ce nu mai functioneaza trenul si ma da afara.

- Da? Eu am, din moment ce nu sînteti dispus sa-mi dati pace.

- Hai doamna, ce, nu ma mai recunoasteti? Eu sînt tipul care v-a iubit în trenul de Iasi, eu sînt cel care v-a dat o tigara si foc, si-am rîs amîndoi, si dumneavoastra rîdeati ca o ridicola, dar nu chiar ca o ridicola pentru ca citeati "Colectionarul".

- Va-nselati, eu citeam "Mantissa".

- Hait! "Mantissa" nu s-a tradus. Pe dumneavoastra va cheama Cora. Nu trebuia sa apareti în textul asta, ci în trenul de Iasi. Nu cumva asta e trenul de Bucuresti?

Îmi raspunse dînd afirmativ din cap si întorcîndu-si-l în acelasi timp spre fereastra. Ce-ar putea vedea în întunericul de afara ? Era ca o camera de interogatoriu, ca cele de la Politie, cu oglinda falsa, de dupa care eu tineam deja o tigare între buze cînd o dusei pe cealalta, scoasa la repezeala din pachet. Vedeam în fereastra din fata mea un punct rosu cînd mai conturat, cînd mai slab. Era personalitatea mea împroscîndu-se ca un duh profan prin holul vagonului. Întepenit de rusine, n-am mai putut sa plec din fata acelui compartiment în care, printr-un sistem de oglinzi oferit de circumstanta, o vad pe Doamna Cora cum îsi aseaza cartea pe genunchi si-si scoate din geanta din perioada cubica un pachetel. Rînduieste pe carte cîteva felii de pîine si o cutie. Cauta iar în geanta si revine cu un briceag marinaresc cu care desface conserva din care iese prietenul meu Horea, cu reportofonul în functiune, cu beculetul rosu aprins, saluta doamna si se îndreapta spre mine: Salut, batrîne, ce faci aici? Hai sa coborîm, si trase semnalul, trenul se opri, iar noi coborîram în mijlocul întunericului. E cald afara, iar tu porti un blue-jeans si un t-shirt si semeni cu un fost coleg de clasa, din liceu, pe care-l chema Horea. Deodata, perceptibil, se deslusesc în acel cîmp înnegurat reliefurile cladirilor din preajma Pietei Presei Libere. Îmi propui sa bem ceva la un non-stop, stii tu care, iar eu ma las purtat de tine pe strazile alea slab luminate. Asta-i Bucurestiul? Da, confirmi tu. E Bucuresti-Paris-New York. Si asta e un fel de viata, vorbeai tu, si se poate trai de azi pe mîine, und so weiter. Am gastrita si apa la genunchi. Apa la genunchi am recoltat-o cînd ma rugam de-o tipa, nu-ti zic care, o tipa L'amante Blanc. Uita-te în ochii mei; vezi pata aia de igrasie din

garsoniera sora-mii, de deasupra fotoliului extensibil pe care dormeam eu si visam la Mulatresse. Ai scos atunci din buzunar un chilot de dama dantelat, si ti l-ai pus pe cap, si ai vrut sa punem pariu ca ai tupeu sa circuli cu el pe cap prin oras, si ai dat un telefon undeva sa comanzi o ploaie, stii? Peste vreo cîteva minute, a început sa ploua marunt, apoi torential, si s-a facut imediat primavara. Eu te-am întrebat de ce era iarna în Fetesti, tu ai raspuns ca lucrurile îngheata dupa ce curg; de ce era vara pe cîmp, tu ai raspuns ca lucrurile se înghesuie în largimea lor; si primavara acolo la Bucuresti. Tu ai raspuns ca-ti displace anotimpul toamna. Te-am întrebat ai cui sînt chilotii de pe capul tau si tu mi-ai promis o femeie pentru noaptea aceea.

Si rîdeam de mortii oraselor. Acum hai pîna la terasa Lido, sa-mbucam niste mici. Tie bere, mie cola. Poate bei si-o vodka, poate visam la cai verzi la caleasca, si ne plimbam pe Lipscani, si cumparam rochii pentru virtuale mirese. Uite, asta-i Casa Poporului. Asa de mare? Da, dar de-aici mai sînt înca vreo doi kilometri pîna la scari. Vezi, pe bordura asta am pus eu un tiganus zdrenturos si-am facut o poza pentru lucrarea de laborator. O chestie misto: se vedeau si el si Casa Poporului, într-un prim-plan perfect, de-ai fi zis ca pustiul se pregatea sa urce scarile. Dar întîi sa-ti prezint un chelner batrîn, a fost sef de salon la Athenee Palace, acu e ospatar la terasa. E un maniac în servirea clientului. Daca-i ceri o bere, e în stare sa-ti aduca tacîmuri, servetele, gheata, sare si-o gagica - ai sa te convingi singur. si ne-am grabit pasii spre gagica pe buza de halba, numai ca lumea nu era asa de albastra, numai ca chelnerul era un pipernicit care fugea de turbinca, si se-aciuiase în drum spre Ghencea pe la terasa, sa stearga paharele de ceara, ceara topita de la lumînari pe picioarele paharelor de cristal, din care bausera colegii lui la înmormîntarea unei chelnerite, si tare mi-a fost sa te-ntreb daca nu fusese si Irina pe-acolo, pe la priveghi. Mi-ai cumparat "Etica" lui Spinoza din fata Literelor, si ne-am înfundat în barul de la subsol, eu cautînd-o pe Irina, tu cautînd un loc la masa. Era un tip de la medicina, tii minte, l-ai întrebat de un anume Kosai, si ti-a dat un numar de telefon. Apoi am vizitat fosta Stefan Gheorghiu, unde-aveai tu cursuri, de la al carei etaj cinci se vedea ograda lui Zîmbescu, în care chiar îsi întinsese la soare ciorapii. Ia aminte, ziceai tu, s-ar putea sa iasa dintr-un moment într-altul, sa-si hraneasca orataniile. Sa-l vezi si sa urli ca este.

I-ai telefonat acelui Kosai. Kosai, protectorul Irinei. Adica cum vine si asta? Se culca cu el din cînd în cînd contra unei sume fixe pe luna si o asistenta foarte vigilenta de-a lungul acestei luni. Vrei sa spui ca e protejata lui ? Nu, ca el e protejatul ei si-atît. N-ai mai comentat nimic. Ne-am suit într-un tramvai despre care ai spus ca "asta este", iar în tramvaiul "asta este", probabil ca abia asteptai, ti-ai dat drumul povestii: Fericirea, ai început tu, fericirea m-a atins cu aripa ei grilajata în statia Ferentari, ba nu, Crîngasi, si-am urcat atunci în metrou, ai continuat, si-am coborît atunci din "asta e", si-am urcat atunci în metrou, în Ferentari. Fericirea e un obiect de studiu inventat de profesoarele de gimnaziu, fericirea e o initiala M, pe care ti-o agatasei ca pe un pandantiv de gît, unul de argint, caci acelei profesoare de gimnaziu ce se epila cu romplast si-si sugea înca degetul mare în somn îi placea argintul si usa unei garsoniere se deschise în fata suvenirurilor noastre pe care le purtam agatate dupa noi ca doi cîini tinichelele. Era Manu, avea parul vopsit în rosu, avea fundul mare cît un hublou, prin care te ametisei de cînd tot priveai nesfîrsirea fericirii, si ochii albastri. Salut, Manu, uite, el este fostul nostru coleg, i se zice filozoful. Manu nu ma recunoscu si culmea, se interesa de numele meu. Sunt eu, ce dracu, cine ar putea fi în locul meu daca nu eu! Se pedichiura, era întins în mijlocul bucatariei un ziar - uite, asta e ziarul în care te-au publicat, batrîne; i l-am adus sa vada cine ai ajuns, îmi sopteai tu în timp ce ea pregatea cîte o vodka cu gheata. si-am dibuit printre unghii si alte ramasite ale Manuelei numele meu si cîteva versuri, cîteva proze, cîteva citate, scria: "Murrealistul", de puncte-puncte. Am gasit mai jos si titlul premiului pe care mi-l acordasera, iar pe locul trei erai tu, te premiase ea, Manu, care intrase în sufrageria-dormitor cu o tavita cu cafelele si vodka cu gheata. Staruisei sa-si aduca aminte de mine, tipul

care nu a atins-o niciodata, de acolo, din ultima banca, din spatele ei, hai tu! nu, nu-mi amintesc de nimeni care sa fi stat în spatele meu. Ba eu stateam, îti pazeam aerul de leidi cu escorta, de mamadolores, rasfoind "Razboiul de sfîrsitul lumii", primeai biletele de la un zalud pestrit, posibil sa nu ai tinerea asta de minte pen'ca nu ti s-a cîntat ghiochiul noaptea, cu lumînarea la frunte, si parul tau înca mai este împletit... si vopsit în rosu.

Tu, Horea, tu te-ai aruncat pe canapea si ai hohotit: tipa asta mi-a dat plasa, tu compris, elle m'a donne de sac, et alors, je suis un imbecil, am vrut sa ma casatoresc cu ea, totul mergea ochei, pîna cînd, într-o seara, eram la ea, beam cîte un coniac, si ne planuiam intrarea în biserica: noi doi ca niste porumbei, preotul gentil si serviabil, smecherindu-l pe Dumnezeu, stelele verzi patrunsesera în camera aceea, se tapetau pe perete împreuna cu cai verzi, îngerii se jucau cu trenuletul mecanic, iar susnumitul tragea cu urechea la usa. Si la usa se aud niste batai, destinul, forta destinului, rîd, ea ma îngîna, nici o forta, asta e Marius, tre' sa-i deschid. Care Marius, si o vad cum se ridica brusc din pat si fuge la usa sa-i deschida mariusului. Susamintitul se strecurase, între timp, în debara, trenuletul deraiase si tapetul se igrasiase. Un marius pletos, rocher, da buzna violent în sufrageria-dormitor, se holbeaza la mine ca violul lui Rene Magritte si tipa sa evacuez încaperea. Nu o evacuez, dom'le, ca n-oi fi de la impozite! Ba da, zice el, hai nu, zau, înseamna ca esti bine, ai pile, relatii, tre' sa te ascult, nu? ai face bine sa renunti la misto, tipule, ma sfatuieste el, iar eu o caut din priviri pe Manu, se vîrîse în pat si-si strîngea absenta genunchii la, cum îi zice, la piept. daca nu te executi, va omor pe amîndoi, oau, pleonastule, esti pus pe fapte mari, grandioase! si cu cine începi? Manu nu reactiona în nici un fel, era extraordinar de calma, ma înciuda total. Calmitatea ei mi se transfera si încercam sa-i gasesc privirile, dar se încapatîna sa rataceasca cu ele pe pereti. Cu mine! Fenomenal! asta înseamna ca noi doi vom fi copii cuminti si-ti vom urma exemplul. Nu, îmi tai venele, si pîna mor eu voi sînteti deja reci. Da, te cred, devenea convingator. Ne bagi în congelator sau ne înghesui în saci? lasa gluma, nu-i nimic de glumit! tu n-o iei de nevasta p-asta decît peste cadavrul meu! oripilant, baiete, dar te contrazici... La replica asta, îsi scoase de undeva un cutit cu lama lata si tintui cu el în directia Manuelei. Dar ea nu se misca, ci bolborosi ceva, plictisita si masurînd peretii camerei cu niste ochi aproape adormiti, de-ai fi zis ca mai asistase la asemenea scene, în care mariusul ei se declansa violent si, dar sa nu anticipez. fii atent, colocvia mariusul, îmi tai venele, uite-asa, arata el, schitînd gestul cu taisul pe deasupra încheieturilor si mîinilor, însa nu-si realiza nebunia. Cert, asta era nebun. Hai, îl îndemn, hai, da-ti drumu' la sînge. Uite, îmi dau, da dup'aia urmati voi. Ma bizuiam pe calmul Manuelei si asistam la sou. A propos, în sou-soc îti aparusera alea, nu? Ei bine, mariusul îmi întinde cutitul si ma roaga sa i-l înfig în burta. Chiar îsi deschide geaca de piele, îsi deschide si o geaca de blugi, si-si umfla burta stînd cracanat în fata mea: aici, baga-l! de ce? d'aia, îti explic dupa... Am apucat cutitul cu un gest scîrbit si l-am aruncat pe deasupra lui înfigîndu-l în tocul usii. A încremenit chircit de sperietura. S-a lasat o tacere ambiguizanta între noi. Manu se ridicase în rastimp de pe pat si-si îmbracase niste pantaloni si un pulovar. Eu, care nu fumez, mi-am aprins o tigare si, demonstrativ, apropiindu-ma de el, i-am stins-o pe pîntecul înca umflat, ceea ce l-a dezmeticit pe mariusul omucigas. Prinsese iar viata, dar nu mai urla. Mi-a cerut o tigare si un pahar de tarie pe care i le-am oferit imediat ce s-a asezat turceste pe podea. Am revenit pe fotoliu, pastrîndu-l sub atentie si observînd ca Manu era îmbracata de oras. N-am întrebat-o de ce, probabil îsi juca si ea rolul, sau îi era indiferent ce va urma, farsa aceea, dupa consumare, asteptam sa-mi dea un raspuns. Într-un sfîrsit, se apleca spre el, îi sopti ceva scurt, ceea ce-l determina sa-si elibereze gîndurile de sub dos, sprintînd triumfator la usa. Deschise, iesi Manu, îsi smulse cutitul din lemnul usii, iesi si el, nu înainte de a rînji ca un drac, în premiera. Da, cam asta a fost, îmi zic. Or urma aplauze, nu?
RIDEAU

Tu, Horea, tu ai parasit un moment încaperea pentru a te întoarce din bucatarie cu un cutit. Îl pastrez ca amintire de la ultima mea întîlnire cu Manu. L-am gasit pe scari, la plecare,în fata

usii. Plus chilotul, dar asta e furat cu cîrligul de pe sîrma, cînd se mutase în oras, la începuturi. La începuturi... zici tu, si cu asta datai femeia aia omisa între un chilot si un cutit de rocher, un depesar, un curist, un trompetist, care-i zicea bine serenade din trompeta, caci el fusese la începuturi, cînd i-a spart timpanul, si Manu era femeia care începe cu primul barbat si se sfîrseste cu ea însasi, prin ea, de aceea tipei îi trebuie leacul pe care tu te falesti ca nu i l-ai administrat. Iubirea e plutonica, zici tu, si doreai în modestia ta sa o iei de nevasta cu cearceaf. Ei baiete, pentru astfel de cazuri mai exista si magarete, întelegi, magarete de calarit si alai tiganesc. Dar tu împaiai cioara vopsita, o hraneai cu îngrasaminte chimice si mai pretindeai sa stea cu tine, ca pasarea lui Harry Brauner, metaforizata de Aiud si zabrelita de Craciun. Si-mi mai spui ca e femeia pe baza de sex, care respira sex si ca rocherul era doar un simplu obiect sexual. Frumos, tu o iubeai - iata femeia împlinita. Bine, stiu, multe femei împlinite ca asta ma vor contrazice, dar tu te agatai de o biata atingere, cu o negura careia ea îi agata globulete si orga de lumini. Batrîne, stai sa-ti citesc ceva de cînd o curtam: "Nu întelegi- si aici e subliniat în te le gi - ca - fii atent - as vrea sa-ti dau ceva ? Cevaul (asta prima data l-am citit ceaiul) pe care îl astepti. Numai ca nu stiu de ce n-o fac acum, nici eu nu stiu. As vrea sa astepti, dar ar fi prea mult sa-ti cer, totusi: Asteapta-ma! (adica, asteapta-ma, întîrzii cinci minute, nu-ti cer prea mult), si urmeaza: Dar nu ti-e frica ca (a halit-o!) nu pot nici mai tîrziu, o astfel de amînare continua crezi tu ca ti-ar prinde bine? (un dus, un desert delicios mi-ar fi prins bine de minune!)." De cînd ai biletul asta, te-am întrebat, îl pastrai de un an împlinit, dar acum un an împlinit se împlineau doi ani împliniti de cînd eu primisem un astfel de bilet. Poate o sa ai ocazia sa-l citesti. "Ti-am scris ca nu pot nimic! Nu pot decît sa-ti spun: asteapta! Dar stiu ca nu am dreptul. Nu vreau sa te amagesc, nici sa te mint. Nu pot sa fac nimic. Credeam ca întelegi. Tu (e subliniat) trebuie sa întelegi ca sînt prea lasa sa spun un nu sau un da. Nici nu stiu prea bine ce vreau si ce-i cu mine." Apoi, în josul paginii: "nu te am cu nimic, Mircea" si o schema: "mit vs literal" iar de la versus pornea o sageata catre: "opereaza elementul istoricitatii". Putin mai jos, o nota de genul primeia: "zei vs eroi" lînga un nume, Cesare Segre, adica: "frunza verde-a frunzei negre / criticul Cesare Segre / frunza neagra de sulfina / de persoana masculina / hai!"

Mai aparuse un nume, deci, Mircea, cuprins în corespondenta cu mine, care sustinea o alta corespondenta. Zici ca tipul asta îi scria poezii si ea îl mintise ca la a zecea poezie îi va oferi o noapte de dragoste, nu? Nu, Horea, nu i-a dat decît o cafea si baiatul s-a aruncat de la etajul cinci, în gradina. N-a murit, ci a stat vreo trei luni în spital, luni de fiere în ghips. De atunci, nu mai bea cafea, i se pare ca miroase a Manu. Lucrurile miros a femei, a dragoste, si au gust de fiere. Pixul meu miroase a Irina, cerneala are culoarea parului ei, foaia e epidermica si colturile au sfîrcuri, iar cînd o ating, juisez, îmi juiseaza creierul. Ce scurte sînt dramele astea. Dupa o povesta urmeaza alta si nici nu lasam loc epilogului. Asa am procedat noi, în noaptea aceea catedralica, desenînd o coperta cu doua pahare împutite de complîngeri. Te îmbatasei si nu mai aveai chef de vorba. Din cauza asta mi-ai ascultat povestea cu Irina, m-ai abandonat sa termin povestea în chipul meu, dîndu-i, cînd si cînd, modelatii manuelice. Am adormit si eu pe balcon, obsedat de o abjectie poponareasca pe care as fi riscat-o culcîndu-ma lînga tine, pentru ca alt pat nu mai era în încapere. Ma îndragostisem de oras, mi se oferea din balcon o panorama a unui Bucuresti mut, stingherit de luminile insistente ale strazilor. Am zgîriat cu cheia de la camera mea din Constanta un sextet, pe perete. Du-te sa-l citesti cînd ai timp, e cam asa: sa ne ascultam / oasele îngerii daimonii / mamele tatii fratii moartea / viata nicicînd / ele sînt viata / aceste puncte sinusoidale.

Dupa noi, dupa noaptea aceea, dimineata nu a rasarit soarele, ci doua ghilimele trase la sorti de un cashunahua, care rîdea în hohote în ibricul de pe aragaz, unde o forma extrinseca a unei experiente se fierbea dînd pe foc. Si tu îti cereai scuze pentru ingratitudinea Manuelei, n-ai fost în stare, ah, nu mai am nici o putere sa îndrept lucrurile petrecute altadata... n-ai exprima decît expresii inecuate, Horea. Ce-ti mai aduce o aducere de minte? Manu? Manu ramasese

întepenita pe scaun, scaunul era întepenit în podea, aerul se întepenise deja între voi. Manu rîdea, Manu se rida, mariusul o îndopa cu dragoste, se îngrasa femeia, îsi mînca propria umplere; ea se cracise pe sou-soc si-si facea pedichiura: uite si tîmpiteii astia platonici! ce-i aia platonic, Manu? e probabil ceva dulce-amarui, plumburiu si limfatic, un fel de ciocolata cu pîine calda, înmuiata în zeama de varza-acra, pudrata cu alune. Ei bine, tu ai nevoie de tarie, nu de fainarii dintr-astea. tie-ti place argintul, nu aurul. Galbenul te deprima, te leaga, te verigheteaza, nu? te înlantuieste, e vîscos si se întinde prea mult, nu se rupe, se alungeste înnebunitor de mult. Pe cînd argintul e indiferent, e rece, e distant, e, cum e, Manu? Cum e argintul, Manu, de ce-ti place tie argintul, spune-mi macar acum, sa stiu ce sa-i explic lui Horea, de ce-i asa si nu pe dincolo, chestii de rutina.

Evident, reflectez la iminenta sfîrsitului. E tot ce urasc sa fac. E un cerc vicios în centrul caruia chiar ma aflu, suspectîndu-ma de centripetism. Adica, dupa ce m-am despartit de tine, am tras o fuga pîna la Gara de Nord, sa-mi cumpar bilete pentru Cora. Mahu mi-a propus sa trec pe la el în seara aia, avea o carte despre postmodernism, o revista cu pozele Irinei si reteta acestei nibole. Don Ibrahim îsi sugea gingiile, gîndindu-se cît de aproape este de a intra în textul meu. Ma uram, lucru plictisitor. Ma ur, urmuzesc, Horea. Acum ma lasi singur sa termin povestea asta ca si cum as fi Caroline Rose, a lui Muriel Spark, din "The Comforters". Cora. Cora are vocatie pentru un astfel de personaj, Caroline. S-ar putea ca acum eu sa te sîcîi cu pixul la cap, cum se spune, sa-l auzi cum zgîrîie lenes pe hîrtie, cum îmi aprind cîte-o tigara, cum oftez din cauza ca-s cocosat asupra caietului. S-ar putea sa-mi ceri în curînd sa nu mai fumez în camera, ca la tine e interzis, s-ar putea sa-ti stingi lumina si eu sa nu mai vad ce scriu, s-ar putea sa pleci în oras si eu, ca în desenele alea unguresti sau cehoslovace, sa-ti scriu cuvîntul usa pe coala, iar tu sa deschizi cuvîntul, sa treci prin cuvînt si sa-l închizi, astfel iesind din pagina. La fel de probabil ar fi sa-ti aduci aminte ca ti-ai uitat umbrela acasa si afara sa fie Cecer Noros, si-o sa te-ntorci repede, o sa cauti cuvîntul usa ca sa deschizi - hopa! aici o sa ai iar nevoie de mine, Coro, la mine e cuvîntul cheie, iar eu o sa grafiez cuvîntul cheie, tu o sa vrei sa descui cu cuvîntul cheie cuvîntul usa, însa eu, ca sa te necajesc, o sa le sterg si-o sa le scriu cînd pe unul cînd pe altul... Tu cînd îti tai unghiile, îti tai de fapt vîrfurile cuvîntului unghie; iata deci si cuvintele care cresc si care trebuiesc îngrijite pentru a nu se deforma, transforma, caci de nu ti-ai taia unghiile, ele s-ar numi copite, gheare. Daca nu ti-ai taia unghiile, nu ai semana cu Caroline Rose, si eu nu m-as mai gîndi la moarte, la cuvinte cu "diftongi lacomi", aflîndu-ma în viata, ci as muri si m-as gîndi la viata, la iminenta vietii. Ah, ce fatalism!

Apoi, constiinta mea de mine? Momentele coincid: mor si devin constient în acea ultima secunda de faptul ca mor. Misto! Mor si devin constient în acea secunda prima ca m-am murit. Mor si devin constient chiar în acea secunda ca m-asteapta viata. Nu, bineînteles, i-am plîns pentru batrînete fara de moarte si tinerete fara de viata, nu dupa chestiile alea împrastiate si calculate simetric. La fel si cu istorioara asta. În final, voi ajunge, dupa ce Irina nu ma va recunoaste nici ea, voi ajunge la Cora, în chiar momentul în care eu ma însuram cu ea; nu ma mai recunoaste nici ea, deoarece în afara de cel cu care se marita alt Sorin nu mai exista, nu? Nu mai exista nici un Sorin. Ori eu o întîlnesc cu povestea din urma, o întîmpin din urma cu povestea, o povestesc întîmpinînd-o ca un alai de nunta, pe ea însa nu o mai pot povesti decît dupa ce trec pragul celuilalt Sorin, adica singurul care exista. Da? Prostii! Cît de prostii pot fi ele? Nu stiu. Ia sa vad: dupa o noapte de betie, dupa ce s-au epuizat bancurile si nu mai ramîne de terminat decît bautura, ce faci? Te culci. Si eu o sa ma culc dupa ce termin cu istorisirea asta, cu poantele, cu lichidul si lubrefierile, si-o sa termin curînd, prin ignoranta. De fiecare data cînd scriu ma ignora viata. Concluzia clasica tipizata, ignoranta: metaignoranta. Formula asta cu institutii, bani, norme etice, trolee si tramvaie, ma ignora. Cînd fac o pauza de text, adica atunci cînd reintru în ea, îmi face reprosuri. Acum sînt pus în dificultatea întîlnirii cu Irina. Asta-i un repros. Horea m-a avertizat ca n-am nici o sansa sa fiu recunoscut de ea -

din refuz. Adica, literal, mi-a vîndut un pont. De trei-patru zile nu stau decît în fata acestei hîrtii cu zorzoane si buze rujate, manichiurata si prizînd tutun mofturos. N-am mai fost pe-afara, pe dincolo, si-ntr-adevar, nu stiu ce se mai întîmpla cu prietenii, care a murit si care a întrebat de mine - sînt mort. Din moartea asta lenta, din moartea asta pasiva, din moartea asta cuibarita în textul vietii îmi povestesc virtuala viata, sau ex-virtuala, asternînd-o într-un text despre- si- înpreuna- si- tangential- de-adiacent- la - în concordanta si simultan cu el însusi.

La un bar de zi. Sorbeam dintr-un borcan de iaurt si muscam meditativ dintr-un strudel. Venise un tiganus sa-mi ceara niste bani. Oh, tu nu stii cum vine asta: seherezada este produsul cartezian al o mie unu ori o mie unu, de perioada o mie unu. The Young Poet Dead in a Train. Caught by a web. Quixote as Soljenitîn. Atipisem iar. The Young Poet dead in a web is caught by Soljenitîn as Quixote. Renverse. M-am trezit si mi-am întins mîna spre pachetul de tigari de pe noptiera. Pe noptiera, legata de marginile veiozei si de ale unui manuscris, de sfîrcurile unui manuscris pe care îl mozoleam proscris, pardon, fîlfîia pînza unui paianjen. M-am ridicat în capul oaselor, un cap cu materie cenusie. Paianjenul rînjea: ti-am fumat toate tigarile si l-am însarcinat pe Quihote sa-ti aduca un pachet nou de la Dulcineea. O stii, cum sa n-o stii: tine un debit de tutun pe colt. De la ea te aprovizionezi de obicei. Am suflat într-un fel usurat întinzîndu-ma la loc în pat. Cineva tipa: exist într-un manuscris murrealist. Exist pentru ca am cultul senzatiei, nu pentru ca citesc, pardon, nu pentru ca gîndesc. Probabil acel cineva visase un tînar Soljenitîn mort la umbra unui visin, din gradina lui din Louisiana, i-o copsesera Grusenka si Dimitri, o familie de emigranti au pair, sosita cu cîteva luni în urma pe tarmul Atlanticului, si angajata de Soljenitîn sa-i lucreze pamîntul în schimbul unor lectii de limba engleza. Knife. Numai ca lucrurile se întorsesera împotriva profesorului si lectia finaliza firesc. Converse, Quixote era prins într-un tren cu niste rulmenti în geamantane. Ce faci, dom'le, aici ? Si paianjenul rînjea, se lafaia pe pînza sa hohotind amenintator: eu sînt hitlerul lui Cioran, pen'ca tipu-i dogmatic. Hitlerul lu Nietzsche avea mustata si s-a sinucis pentru Claudita Schiffer, într-un bungalow, prin Caraibe... eu am scapat de Nurenberg, am planat cu cenusa vîntului de la ora saptesprezece, cînd aveai tu întîlnire cu Irina. Am rude în Jerusalem, întelegi, cincizeci de dolari bucata, martori pur-sînge. Acum sînt paianjen diabetic, ma razbun pe conditia umana imposibila ab initio ad astra, si fumez ca un turc tigara de la tigara, narghilea de la narghilea, vezi tu bine pînza mea: e fum, e numai fum. Dar zburatoarele de aiurea care zboara cu fundul se prind în ea, în rest - e simplu, e fum. Dincolo de ea este ceata, dincolo de ceata este abur, dincolo de abur este o bruma, dincolo de o bruma este gheata si dincolo de gheata tronez eu, frumos mai tronez, înghetat, congelat, conversez cu un chinez asasinat asasineste de un alt chinez, de aceea eu sînt omul sfîrsitului de istorie. De povestire. L-am concediat pe Dumnezeu si pe toti povestasii lui. Dumnezeu era ca jarul sub cenusa. Cineva a dat cenusa la o parte si jarul s-a transformat în cenusa. Cineva a dat cenusa la o parte. Altcineva vine si da cenusa la o parte. Un altul vine si da cenusa la o parte. Altul vine si da cenusa la o parte, dupa care altcineva da cenusa la o parte. Pardon, zice, nu am intentionat sa dau cenusa la o parte, se scuza, ci doar am vrut sa ma conving daca este jar sub ea. Si, era ? îl întreb eu. NU. Pai vezi ca nu se vede nimic ? Nici pînza mea nu se vede decît din interior - din exterior este fum.

M-am trezit. Tigara fumega solitar în scrumiera. Nu-mi aduc aminte sa o fi aprins. Doar ca înainte de a ma culca îmi pusesem o dorinta, ce-i drept, în joaca: sa visez un loc în care sa plec într-una din vacante. PARIS- LONDRA- BERLIN- ZÎMBETE ÎN NEW YORK. Totul începuse de la spray-ul Irinei. Si-l uitase pe masuta de la bar. Asta-i ceva spenglerist. Irina murise în Bucuresti. Si Manu murise - nu-mi parea rau dupa ele. Irina însa murise într-un mod original si nu grotesc de comun, cum o facuse Manu. Irina fu surprinsa sub ruinele unui imobil în demolare. Am facut eu sapaturi în locul acela, unde ma trimisese Kosai, protectorul ei, care mi se si confesase: tu sa nu crezi ca se culca cu mine. Nu, Irina avea un talent deosebit la desen, îmi desena o casa si un copac lînga ea, un rîu si un soare deasupra lui, ca la mine, în

Siria. Ea-mi desena si eu o iubeam. Irina nu s-a culcat cu mine niciodata, desi n-ar fi vrut. Ea nu se mai recunostea din cauza ridurilor, îi crescusera radacini de plante pe fata, i se plimbau gargarite pe frunte, mîinile îi înfrunzisera si în loc de sîni doi bulbi de ceapa ciorii se ridicau de sub ruine. În loc de sex, niste pasari de pamînt galben îsi facusera cuib; în loc de genunchi avea genunchiere, iar pe glezne era adunata o sleahta de voodoo people care se închina unui loa cu unghiile înfipte în par. Pe talpi, ca pe o banca, se odihneau doi japonezi, într-un park din Tokaido, cîntînd din flaut, nepanicizati. Irina murise în intimitatea ei femeiasca iubindu-se prin barbati fara complexe, si nu mi-a mai acordat niciodata sansa sa o vad cum îmi refuza recunoasterea. Irina? Dar cine-i Irina, Irina? Un nume de botez pe care îl poarta fetele cu nume de Irina.

Da, da... voi scrie, dupa ce termin tigara asta, voi scrie o nibola, "Murrealistul", al carei final va fi cam asa: si se scoborî în oras, pe sub ziduri, zidurile cetatii, zidurile cu ochi si plutoane de executie oglindindu-se în ziduri cu ceasuri, cu flegme si urina impregnate pîna în maduva fierbetoanelor, acolo unde un pendul tot ticaie ca o bila mare, de excavator.

Mai urma sa plec la Cora. Cora nu murise. Era în expectativa, privea viata din interiorul ei - unde este fum.